

Vi prise os ellers lykkelige ved den Frihed, som hersker paa alle Omraader; kun de Ulykkelige, som Lægerne have erklæret for uheldbefulde, maa vi beklage, at de ikke tør søge Hjælp ved magnetisk Behandling, uden at udsætte Udøveren af denne Kurmethode for at komme i Konflikt med Loven.

Ved den saakaldte magnetiske Behandling dreier det sig ikke om Kjendskab til Medicin, men kun om Tilveiebringelsen af Ligevægt i Organismen, og denne opnaas sikkert bedst uden Medicin. Man kunde lige saa godt kalde Syggegymnastik, Svømning, Massage m. m. for i Lægernes Omraade indgribende Kvassalveri som denne Syggebehandling, hvorved det forstyrrede System paa en naturlig Maade atter bringes i Orden. I en vis Forstand er Massage og magnetisk Behandling det Samme: Hænderne benyttes i begge Tilfælde, kun paa forskjellig Maade og med forskjelligt Resultat, idet den magnetiske Behandling gjerne har større Resultater at opvise.

De mest forskjellige og modsatte Anskuelser hos medicinske Autoriteter over et og samme Tilfælde bevise tydelig, i hvor stor Uklarhed de Herrer Læger befinde sig med Hensyn til Behandlingen af mange Sygdomstilfælde, og naar de derfor anklage Lægmanden, der helbreder ved Magnetisme, for at samle i Blinde, da rammer denne Anklage ogsaa stærkt dem selv. Næsten enhver Patient har hørt den Udtalelse af en eller anden Læge: „Om Nervelivet vide vi faare lidet; der staa vi magtesløse. Et sikkert Middel mod Rheumatisme, Hovedpine, Hjertler, Engelsk Svæe, Krampe, Epilepsi osv. kjende vi ikke“. Men hvori bestaar da den medicinske Lægekundskabs og Lægekunstis store Fortrin, dens nøiagtige og sikre Videnskab? Hvor ofte har ikke den af en sagkyndig ordinerede Medicin fladet, ja selv fremkaldt Døden? Denne Anklage kan ikke rettes mod en sagkyndig magnetisk Behandling.

Naar nu oven i Kjøbet den Mand, som uinteresseret og paa egen Bekostning beviser Methodens Realitet ved at hjælpe der, hvor Lægevidenskaben har givet sin Falliterklæring, skal idømmes Straf efter de nugældende Love, saa viser denne Omstændighed, at disse Love ikke svare til Nutidens Aand og humane Retning, men snarere til Middelalderens Barbarisme, og at altsaa en Revision paa dette Omraade er paatrængende nødvendig.

Idet nu vi Undertegnede i Genhold til det her Fremsatte gaa ud fra: at den magnetiske Behandling ikke er at betragte som Kvassalveri, men som en Specialitet, hvis videnskabelige Anerkjendelse og Begrundelse maa være en senere Tid forbeholdt, samt at denne Methode Intet har med Hypnotismen at gjøre, ligesom den ingen hemmelige Midler, Medicin eller Salver benytter, — tillade vi os ærbødigst at anmode den høie Rigsdag om ved en passende Lovgivning at ville sørge for, at de paagældende Love underkastes en Revision, og at Straffebestemmelserne forandres i en mere tidssvarende Retning.

Vi haabe, at den høie Rigsdag vil tage denne vor Hensigt under moden Overveelse af Hensyn til vore lidende Medmennesker og til den umiskjendelige Betydning, som denne Lægemethode alt nu har for Samfundet.“

Med Henvisning til vore foran anførte almindelige Bemærkninger udtaler Udvalget (med Undtagelse af Rosen), at det fuldt slutter sig til det udtalte Ønske om, „at de paagældende Love underkastes en Revision, og at Straffebestemmelserne forandres i en mere tidssvarende Retning“.

N. S. Larsen, der er Medlem af Udvalget, har paa Grund af Sygdom været hindret i at deltage i dettes Møder.

Feldthusen,
Sekretær.

Sagb.

Henning Jensen.

S. Kr. Larsen.

Leth.

Rasmus Nielsen,
Formand.

Plesner.

Rosen.